

U KARAŠEVU**PJEVAČKI ZBOR FRANJO GLAVINIĆ**

Mješoviti pjevački zbor Hrvatskog Kulturnog Društva "Franjo Glavinić" iz Rovinja gostovao je 21., 22. i 23. listopada u Karaševu, kao gost Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj.

Kulturno društvo iz Rovinja osnovano je 1990. godine i organizira razne aktivnosti kao što su kulturne i društvene tribine, razna predavanja, a ima brojne sekcije među kojima se ističe mješoviti pjevački zbor, dramske i folklorne sekcije kao i književne radionice. Društvo je veoma poznato i po tome što svake godine organizira u Rovinju "Susret književnika hrvatskih manjina u susjednim zemljama s književnicima u R. Hrvatskoj". Posebni odnosi između ZHR i Kulturnog Društva "Franjo Glavinić" stvoreni su prošle godine, kada je u Rovinju ljetovalo 40 djece iz karaševskih sela zajedno s voditeljima i nastavnicima.

Za vrijeme trodnevnog boravka u Karaševu gosti iz Hrvatske su posjetili kapelicu na Kalvariji, svetište kod Svete Marije Lurdske i neke znamenitosti iz obližnjeg grada Rešice. U subotu, 22. listopada, mješoviti pjevački zbor je četveroglasno pjevao na misi u Klokotiču, a nakon mise članovi zbora su bili pozvani u klokotički župni dom gdje su ugodno razgovarali i razmjenjivali mišljenja s vlč. Petrom Dobrom. Sutradan je zbor uvečao misno slavlje u crkvi iz Karaševa. Za vrijeme svečane mise, koju je u crkvi Marijina uzvišenja koncelebrirao vlč. Đuređ Patašan, mješoviti zbor je četveroglasno pjevao ulaznu i završnu pjesmu te druge religiozne skladbe kao što su Gospodine, smiluj se, Oče naš, Ave verum i Jaganjče Božji. Nakon mise bio je predviđen kratki program zbora na otvorenoj

sceni u Karaševu, međutim, taj je poduhvat bio zasjenjen intervencijom vicikneza koji se upravo u tom trenutku odlučio obratiti se narodu okupljenom ispred općine umjesto da pozdravi goste, kako su to napravili klokotički svećenik ili karaševski svećenik za vrijeme mise. Više ot toga, naš viciknez je smatrao da gosti Zajedništva su se trebali javiti komandi, te je nastavio govoriti i dok je zbor

nastupao na sceni.

Sve u svemu, gosti su se vratili doma puni lijepih dojmova i radosni što su u Rumunjskoj sreli bliske sunarodnjake koji su se pokazali izvrsnim domaćinima. Posebno ih je zadivio način na koji su Karaševci uspjeli sačuvati vjeru, jezik, tradiciju i običaje unatoč višestoljetnoj odvojenosti od matične zemlje.

Uredništvo

UREDNIŠTVO:

ISSN KOD 1841-9925

Glavni urednik: prof. Milja RADAN
Urednici: Ivan DOBRA; Lina TINKUL;
Daniel LUKAČELA; Slavica MUSELIN
Tehnoredaktor: Zlatko Nikola URSUL
Fotoreporter i grafički dizajn: Ljubomir RADAN
Adresa: Karaševo, Središnje sjedište ZHR-a
Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146
E-mail: zhrucr@gmail.com
Web: www.zhr-ucr.ro

REDACȚIA:

COD ISSN 1841-9925

Redactor principal: prof. Mihai RADAN
Redactori: Ivan DOBRA; Lina TINCUL;
Daniel LUKAČELA; Slavica MUSELIN
Tehnoredaktor: Zlatko Nikola URSUL
Fotoreporter și designer: Liubomir RADAN
Adresa: Carașova, jud. Caraș-Severin,
Sediul central al UCR
Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146
E-mail: zhrucr@gmail.com; Web: www.zhr-ucr.ro

U ovom broju / În acest număr:

ETNOGRAFSKI SEMINAR

str. 2
pag. 2

ŠKOLSKA GODINA

str. 5
pag. 5

ZASJEDANJE ODBORA

str. 7
pag. 7

**DVOJEZIČNO GLASILO KARAŠEVSKIH I TAMIŠKIH HRVATA
PUBLICAȚIE BILINGVĂ A UNIUNII CROAȚILOR DIN ROMÂNIA**

Godina: XIII
Broj: 57
prosina 2009.
Anul: XIII
Nr. 57
decem. 2009

AMBASADOR IVICA MAŠTRUKO

Pri kraju isteka redovnog četverogodišnjeg mandata, dr Ivica Maštruko napustio je na osobni zahtjev dužnost veleposlanika Republike Hrvatske u Bukureštu.

Bio je četvrti po redu ambasador Republike Hrvatske u Bukureštu od osamostaljenja matične nam države.

U bogatoj profesionalnoj karijeri dr. Ivica Maštruko je uspješno obavljao niz važnih diplomatskih funkcija. Bio je posljednji ambasador bivše Jugoslavije u Vatikanu, a obnašao je dužnost veleposlanika Hrvatske u Italiji, Grčkoj i Sloveniji. Neko je vrijeme bio i savjetnik za vanjsku politiku predsjednika Stjepana Mesića.

Tijekom četverogodišnjeg mandata veleposlanika u Bukureštu, dr Ivica Maštruko je promovirao dobre političke odnose između Hrvatske i Rumunjske i imao je važnu ulogu u razvijanju ekonomskih veza dviju zemalja. Osobitu je pažnju poklanjao malenij hrvatskoj zajednici s ovih

nastavak na 6 str.

ETNOGRAFSKI SEMINAR U ZHR-U

Rumunjsko-hrvatski etnološki seminar održan je 2. i 3. listopada u zgradi ZHR-a pod pokroviteljstvom Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj i Karaš-Severinske Filijale Društva Filoloških Znanosti.

Za razliku od prošlogodišnjeg dijalektološkog simpozija održanog u Zajedništvu Hrvata, kada su se vrsni domaći i inozemni lingvisti i dijalektolozi aksirali u svojim radovima na mjesni govor Karaševaka i postojeću stručnu literaturu ili pak na isto-rumunjski dijalekt, ovaj put su se sudionici u svojim izlaganjima usredotočili na aspekte spiritualne, materijalne i narodne kulture (literarni folklor i folklor običaja) Karaševaka i banatskih planinskih sela. Svi su se sudionici složili da je materijalna i duhovna kultura Karaševaka veoma bogata i sačinjava neprocjenivo blago svakome zainteresiranome istraživaču, a ovakva vrsta seminara omogućava dublje i podrobnije ispitivanje karaševskih običaja i tradicija, upravo onoga što smo skloni brzo zaboraviti. Stare karaševske kuće i salaši, onoliko koliko su uspjele preživjeti brzoj i općenitoj modernizaciji, na prvi pogled skromne i siromašne, svjedoče upravo o karaševskoj povijesti na ovim prostorima i načinu života karaševskog življa.

Prava je poslastica bila slušati referate L. Tinkul ili M. Lačhici o porođajnim običajima, odnosno tradicionalnoj nošnji karaševskih djevojaka koje služe na altaru Sv. Marije, ili pak izlaganje M. Jukića o vilama, vilenjacima i vukodlacima u narodnoj tradiciji Karaševaka. Petar Hategan je govorio o karaševskom folkloru i autorskoj književnosti, Jakob Domaneanț je govore karaševskog kneza ispred općine podvrgnuo psihološkoj i

sociološkoj analizi, Gh. Popovici, P. Neiescu, E. Beltechi, Gh. Jurma i dr. u svojim su radovima govorili o narodnoj kulturi Rumunja iz planinskog Banata i zajedničkim običajima s Karaševcima. Izlaganje dr. Ioana Murariu, Hermeneutički eseji: „slavenski” toponim Ilova, izazvalo je oštre reakcije prof. Iankova i prof. Radana, nakon što je autor referata nastojao uvjeriti auditorij da su toponimi Ilova i Kurjačica latinskog podrijetla.

Osim izlaganja i diskusija vezanih za etnološku baštinu Karaševaka sudionici su u sklopu seminara posjetili nekoliko starih karaševskih salaša, svetište Svete Marije Lordske, kapeлицu na Kalvariji i druge znamenitosti našega sela.

Na kraju seminara, prof. Milja Radan je zahvalio prisutnima na sudjelovanju i istaknuo da su investicije u očuvanju kulturne baštine naše zajednice važan prioritet Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj. Shodno tome, u Karaševu će uskoro započeti izgradnja jednog muzeja koji će u budućnosti biti središte kulturnog života naše zajednice. Zahvaljujući građi koju će čuvati, dodao je prof. Radan, -karaševska materijalna i nematerijalna kulturna baština- Muzej će budućim naraštajima omogućiti uvid u našu prošlost, u život pojedinca i karaševske zajednice na ovim prostorima.

Uredništvo

BLAGDAN SVIH SVETIH

U nedjelju, 1 studenoga 2009. godine, veliki je broj stanovnika iz Karaševa posjetio seosko groblje i pomolio se za one koje više nema.

Kao svake godine dosada, ljudi su uoči blagdana išli svaki dan da čiste, urede i polože cvijeće na grobovima svojih najmilijih. U nedjelju ujutro vlč. Đuređ Patašan je obilazio grobove i molio se za duše preminulih iz Nermiđa i Jabalča, a zatim je održao svetu misu u crkvi Marijina uzvišenja u Karaševu. Nakon mise karaševski je svećenik predveo procesiju vjernika prema karaševskom groblju. Ispred Isusovog križa vlč. je održao kratku propovijed o prolaznosti zemaljskog života i bezvječnosti života nebeskog, te istaknuo da su vjernici svojim dolaskom, molitvom, polaganjem svijeća i cvijeća dostojanstveno odali počast preminulima.

Mjesno groblje iz Karaševa djelovalo je veličanstveno uz mnoštvo ljudi i stotine zapaljenih svijeća na okićenim grobovima. Karaševski svećenik je u nedjelju poslijepodne obilazio svaki grob i zajedno je s obiteljima molio za duše pokojnika. Cijeli je dan protekao u miru, tišini, molitvi i sjećanju na najbliže i najdraže. Ljudi su napustili grob-

lje kasno navečer, a na vječnim počivalištima svojih pokojnih su ostavili cvijeće i zapaljene svijeće.

Ove godine su unutar groblja napravljene dvije staze za brzi prolaz ljudi, a stari istočni kameni zid zamijenjen je prelijepim zidom od betonskih ploča. To je početak prijeko potrebne sistematizacije karaševskog groblja, a ona se može provesti samo sa slogom i razumijevanjem.

Na prvi pogled Karaševci se slažu sa sistematizacijom groblja, ali u isto vrijeme se protive kad staze dodirnu ili okrne grobove svojih pokojnika. To nagovještava da započeti proces nije lak posao, te da ga treba pažljivo izvoditi i sa strpljivim dogovorima sa svakim osobno, a ne brutalno, jer su grobovi osjetljiva stvar i još zaštićena zakonom.

Uredništvo

S-A DESCHIS PRIMA FARMACIE LA CARAȘOVA

Situată în centrul localității Carașova, la nr. 274B, Farmacia Miryfarm Holistic SRL este o societate cu o gamă foarte variată de produse farmaceutice având posibilitatea de a aduce și medicamente la comandă.

Farmacia deschisă în urmă cu o lună de către familia Bogdan, are autorizație de la Ministerul Sănătății și îndeplinește toate normele tehnologice și igienico-sanitare, fiind dotată conform standardelor europene, cu instalații și echipamente moderne (capacități de depozitare, frigider, calculator, casă de marcat).

Locuitorii tuturor satelor carașovenești pot beneficia de servicii medicale complete, iar în viitor farmacia va începe să elibereze și rețete compensate. Medicamentele sunt eliberate de personal autorizat și anume de un farmacist și de o asistentă. În trecut au existat încercări de a se înființa puncte farmaceutice în localitatea Carașova, dar ele au funcționat pentru perioade scurte de

timp. Amintim punctul deservit de Baciuna Petru în incinta Dispensarului uman și un punct de scurta durată tot în incinta Dispensarului din Carașova. Farmacia Miryfarm Holistic SRL este, în prezent o farmacie care răspunde standardelor europene privind dotarea și deservirea. În caz de urgență,

farmacia va elibera medicamente și în afara programului.

Program de lucru
Luni - Vineri: 09:00 - 17:00
Sâmbătă: 09:00 - 13:00
Duminică: Închis

AUGUST ŠENOA

Hrvatski predrealizam naročito je obilježen književnim djelovanjem jednoga pisca, autora opsežnoga korpusa romana, inovatora proze i tvorca razvijenoga urbanoga jezičnoga standarda.

Zbog njegove veličine i udjela kojeg je imao u hrvatskoj književnosti, razdoblje oko njegove smrti naziva se Šenoino doba. August Ivan Napomuk Eduard Šenoa rodio se u Zagrebu 14. studenog 1838, od oca Vjekoslava i majke Terezije (rođ. Rabač). Obitelj Šenoa bila je germanizirana obitelj češko-slovačkog podrijetla.

Mladi će Šenoa maturirati (1857.) na zagrebačkoj gornjogradskoj gimnaziji i upisati se na Pravoslavnu akademiju. Od listopada 1859. studij će nastaviti u Pragu gdje će ostati sve do 1865. Kako na vrijeme nije položio sve ispite uskraćena mu je novčana pomoć i Šenoa se počinje baviti novinarstvom kako bi si osigurao novčane prihode. Iz Praga odlazi u Beč gdje radi u redakcijama listova Glasonoša i Slawische Blätter. U Zagreb se vraća 1866. i radi u redakciji lista Prozor. Dvije godine kasnije (28. ožujka 1868.) postaje gradski bilježnik, a 20. lipnja iste godine vjenčao se sa Slavom Ištavnić. Otprilike mjesec dana kasnije (24. kolovoza 1868.) imenovan je umjetničkim ravnateljem Hrvatskog zemaljskog kazališta, a 1870. postati će dramaturg u istom kazalištu. Bio je i urednik društvenoknjiževnoga

časopisa Vijenac i potpredsjednik Matice hrvatske. Prevodio je s njemačkoga, francuskoga, češkoga i engleskoga. August Šenoa preminuo je 13. prosinca 1881. u Zagrebu

Šenoa se okušao u svim književnim vrstama. U javnosti se prvo proćuo kao novinar dopisima iz Praga za Pozor, osobito političkim člancima i feljtonima Praški listovi. Godine 1862. Šenoa udara temelje modernom hrvatskom feljtonu, osigurava mu dignitet i pretvara ga u eminentno literarni žanr. U seriji feljtona Zagrebulje ("Pozor", 1866-67; "Vijenac", 1877, 1879-80) izražajnim stilom i razornim satiričkim diskursom komentira aktualne, često negativne pojave u zagrebačkoj svakodnevici: odnarođenost, njemčarenje, lice-

mjerje i konformizam.

Najveći je umjetnički domet ostvario ipak kao romanopisac. U skladu s literarnim programom koji je formulirao u kritičko-polemičkom tekstu Naša književnost, 1865, Šenoa je veliki romaneskni projekt usmjeren na građu iz nacionalne povijesti te na suvremene događaje. Povijesni romani zauzimaju središnje mjesto u njegovu opusu. Napisao ih je pet: Zlatarovo zlato, 1871, Čuvaj se senjske ruke, 1875, Seljačka buna, 1877, Diogenes, 1878 i Kletva, 1880-81; nedovršeno djelo. U njima tematizira događaje iz različitih razdoblja hrvatske povijesti: sukob između Stjepka Gregorijanca i Zagrepčana u 16. stoljeću sa središnjom pričom o ljubavi između plemića i građanke (Zlatarovo zlato), važnu epizodu iz uskočke povijesti početkom 17. stoljeća (Čuvaj se senjske ruke), veliki sukob između feudalaca i seljaka u 16. stoljeću (Seljačka buna), političke spletke u habsburškoj Hrvatskoj u 18. stoljeću (Diogenes), događaje iz 14. stoljeća koji su preusmjerili hrvatsku

povijest (Kletva). Djela slijede model povijesnog romana koji je u europsku književnost uveo Walter Scott.

Šenoa je pisac velikih gesti, crno-bijelih likova, patosa koji je teško podnošljiv modernomu senzibilitetu. No, istodobno, on je tvorac monumentalnih masovnih scena, vrtoglavih prijeloma i preskoka u radnji, živopisno ocrtanih sporednih likova, te jezične invencije koja u bujici protoka događaja ostavlja dojam vitalnosti i snage.

U romanima i pripovijetkama s građom iz suvremenog života tematizira konkretne socijalne, političke i etičke probleme svojega vremena: gospodarske i moralne odnose između sela i grada (Prosjak Luka, 1879), raspadanja zadruga i život seljaka u okolici Zagreba (Barun Ivica, 1874), moralno i materijalno propadanje plemstva (Vladimir, 1879), odlazak seljačkih sinova na školovanje u grad te njihovo uzdizanje na društvenoj ljestvici ili propadanje (Prijan Lovro 1873), nemoral i rasipništvo u građanskim krugovima (Ilijina oporuka, 1876), tragedije i zanose naših učiteljica u prosvjećivanju sela (Branka, 1881). U tim djelima inzistira na psihološkoj i socijalnoj motivaciji pa je i fabula realizirana tako da pokazuje razvoj, karakter i motive djelovanja likova. Zbog naglašene društvene kritike i analitičnosti, zbog interesa za klasne odnose i za aktualna kretanja na političkoj pozornici svojega vremena, ali i zbog načina modeliranja zbilje, njegov se stvaralački pristup već približava realističkoj paradigmi.

Velik je uspjeh postigao i svojim povjesticama - pripovjednim djelima u stihu s motivima iz povijesti (Propast Venecije, Smrt Petra Svačića, Šljivari, Anka Neretvanka, Vinko Hreljanović) ili iz narodne predaje (Božja plahitica, Kameni svatovi, Kugina kuća, Postolar i vrag, Gvozdeni div, Prokleta klijet, Mile Gojslavica). Karakterizira ih lakoća izraza, gipkost stiha, naglašena ritmičnost i, često, humoristički ton. Namjera im je ista kao i kod povijesnih romana: da budu sredstvo nacionalnog odgoja i prava škola rodoljublja.

Daniel Lucacela

ȘEDINȚA CONSILIULUI LOCAL CARAȘOVA

În data de 27.10.2009, începând cu ora 12,00, la Căminul Cultural din Carașova a avut loc ședința ordinară a Consiliului Local. Ordinea de zi a ședinței a cuprins 6 proiecte de hotărâre, capitolul Diverse și soluționarea cererilor adresate Consiliului Local.

Coaliția PDL - PNL din Consiliul Local al comunei Carașova a fost inițiatorea a două proiecte de hotărâre, ambele vizând Uniunea Croaților din România. Primul proiect de hotărâre s-a referit la modificarea H.C.L.

Inițiatorii proiectelor de hotărâre doresc astfel restrângerea suprafeței de teren atribuită Uniunii Croaților de către Primăria Carașova doar la suprafața ocupată de clădirea sedilui Uniunii și a scenei. În acest scop invocă măsurătorile extrajudi-

în virtutea legilor existente și nu schimbarea lor după propriul plac.

Reamintim cititorilor că UCR a primit în folosință terenul respectiv în anul 1999, iar parcul pe care l-a amenajat lângă sediul clădirii oferă atât elevilor cât și locuitorilor comunei un loc ideal de joacă și recreere.

Ce i-a determinat pe consilierii PDL-PNL să solicite după 10 ani de zile depozitarea Uniunii Croaților de suprafața respectivă - este o întrebare la care se poate răspunde foarte greu?! De ce n-au întreprins această acțiune în urmă cu un an, doi sau opt, de exemplu? Se poate lega inițiativa consilierilor locali de faptul că administratorul restaurantului „Rimerova sojka” a refuzat să plătească amenda ilegală dată de Primăria Carașova și a intentat o plângere către Judecătoria Reșița împotriva abuzului Primăriei? În orice caz, primarul comunei Carașova și reprezentantul UCR i-au avertizat pe consilierii coaliției asupra ilegalității și imoralității demersului pe care l-au făcut. Viceprimarul, în schimb, a avut o părere radical diferită față de cea a primarului și, împreună cu colegii din PDL și aliații din PNL, a votat pentru cele două proiecte de hotărâre.

Împotriva hotărârilor ilegale ale consilierilor locali, UCR a formulat plângere prealabilă adresată Consiliului Local Carașova.

Redacția

nr.8/25.02.1999 privind atribuirea în folosință gratuită pe termen de 99 de ani, Uniunii Croaților din România a unui teren în vederea construirii unui sediu. Cel de-al doilea proiect de hotărâre viza aprobarea rectificării de suprafață a nr. top 95/2, înscris în CF nr. 30214 Carașova, provenit din conversa de pe hârtie a CF nr. 4622 Carașova, situat în intravilanul comunei Carașova, de la suprafață de 1707 mp la suprafață de 2258 mp.

ciare ale unui anumit Ciurea Valentin, care au fost efectuate în absența reprezentanților Uniunii, precum și faptul că parcul de lângă sediu nu asigură elevilor un loc de joacă. Au omis însă să menționeze că proiectele de hotărâre încalcă prevederile POT-ului și PUG-ului, conform cărora suprafața alocată construcției trebuie să fie de maximum 60% din suprafață totală. Datoria Consiliului Local este aceea de a adopta hotărâri

U ČIJE IME KAŽNJAVA INŽ. ADRIAN BOBAR

Nakon što je u kratko vrijeme novčano kaznio nekoliko vlasnika trgovačkih poduhvatnika iz Karaševa zbog neovlaštenog korišćenja javnih komunalnih prostora, inž. Adrian Bobar je nastavio u istom ritmu.

Ovaj put je na red došao Đuređ Rimer, ugostitelj kafića „Sojka”, kojega mu je Zajedništvo Hrvata zakonito dalo na korištenje, isto kao što mu je dalo i prostor u neposrednoj blizini kafića. Na tom prostoru Rimer postavlja za vrijeme ljetnih dana stolove, stolice i suncobrane, u svrhu dobre i kvalitetne ugostiteljske usluge.

Upravo je ta povremena terasa toliko smetala inž. Adrianu Bobaru, inače općinskom činovniku odgovornome i za javnu karaševsku površinu, da je on osobno došao kod Rimer a i uručio mu novčanu kaznu u vrijednosti od 250 leja, bez prethodnog upozorenja, navodno zbog ilegalnog korišćenja komunalnog javnog prostora. Kada mu je ogorčeni ugostitelj stavio do

znanja da terasa funkcionira legalno jer se nalazi na prostoru kojega je koncesioniralo Zajedništvo Hrvata i za kojega postoji pisana dokumentacija, zbunjeni je inženjer odgovorio kako mu novčanu kaznu ipak mora propisati jer će se u protivnom pobuniti svi ostali vlasnici koji su prije kažnjeni. Osim toga, inženjera su

nastavak na 7 str.

SVETA PRIČEST

Ima jedna pjesma koju tako često pjevamo: «Klanjam ti se smjerno...»

U njoj se nalaze riječi: «Pelikane nježni, Spasitelju moj...».

Koji je smisao tih riječi, ili, zašto Isusa nazivamo pelikanom?

staro vrijeme živjela je daleko na sjeveru velika ptica, bijela kao snijeg. Gnijezdo je sebi sa- vila na pećini blizu mora. Imala je troje mladih. Iz mora je donosila ribe, koje bi roneći ulovila. No, dogodi se, da se more napunilo velikih santa leda i daleko se naokolo smrзло. Tada išču- pa sebi pelikan, tako bijaše ime ptici, meko perje s vrata i pokri njime svoje mlade, da im ne bude zima. Zatim odleti preko ledenih gora da vidi, nije li možda ostalo more gdje- god nesmrz- nuto. Ali toga nije našao nigdje i žalostan se vrati u gnijezdo.

Mladi, gladni otvaraju kljunčice i cvile za hranom. Toga pelikan nije mogao gledati. Pomno opet pokrije mlade, da im ne naškodi zima i opet od- leti na široko more. Ogleda se naokolo, ali svuda led, a vodi ni traga. Pelikan sjede na led i počne kljunom kao sjekirom ključati tvrdu ledenu ploču, ne bi li došao do vode. Muči se, ali leda ne može probiti. Krv mu teče po kljunu i mora otpočiniti. Žalostan se vrati kući, a već izdaleka čuje cviljenje svojih mladih. Zamrača se, hladan vjetar puše, a stari pelikan sjedi iznemogao i gladan u gnijezdu i grije svoje mlade.

Drugo jutro skupi još jednom svu snagu i poleti na široko more. Gleda na sve strane, ali opet samo led. Još jednom sjedne na smrznutu ravnici i stane ključati, dok ga ne ostavi snaga. Napokon, teškom se mukom podigne i odleti sav satrven u svoje gnijezdo.

Kad je vidio, gdje mu mladi pogibaju od gladi, počne sebi na prsima čupati perje. Proključuje meso, pregrize sebi žilu i drži otvorenu ranu nad zijevajućim kljunovima svojih mladih. Tako ih nasiti svojom krvlju, a

oni siti sakriše se u meko perje slatko počivajući pod materinim krilima. Što im je majka tužno objesila glavu, zato ne znadu. Kada se probudiše, opet dižu svoje glavice k majci moleći za hranu. Stara milo pogleda svoje mališe i opet ključuje u svoju žilu.

Nastade noć. Hladan vjetar puše po moru i buči po pećinama. Mališani mirno spavaju pod toplim perjem. Kad se ujutro izvukoše iz meke posteljice, otvore kljunčice i cvileći mole majku za hranu, ali majka se više ne ganu. Ubila je zima, bol i pomanjkanje krvi.

Isus Krist je u pravome smislu naš pelikan. Na križu je rastvorio prsi iz kojih je tekla božanska krv. No, prije toga, na posljednjoj večeri on nam daje svoje tijelo i krv za hranu. To je učinio da mi možemo duhovno živjeti. To nisu ni učenici odmah sh- vatili kao što ni mi ne razumijemo tu beskrajnu i nesebičnu Isusovu ljubav prema nama. Ni onih troje mladih nisu shvaćali pelikanovu ljubav, ali su je osjećali. Nisu bili ni oni svjesni kolika se nesebičnost krije u onoj ot- vorenoj žili koja im je davala snagu i ostavljala ih na životu, ali su je itekako

osjećali.

Prvi kršćani su često blago- vali Kristovo tijelo i pili njegovu krv da bi ustrajali u progonstvima koja su ih čekala. Oni su sv. pričest nosili u posebnim posudicama kući da bi se prije hapšenja i polaska u tamnicu mogli pričestiti. Tertulijan piše da su i mornari nosili sa sobom posvećene hostije da bi imali pomoć u bjesnilu morskih valova.

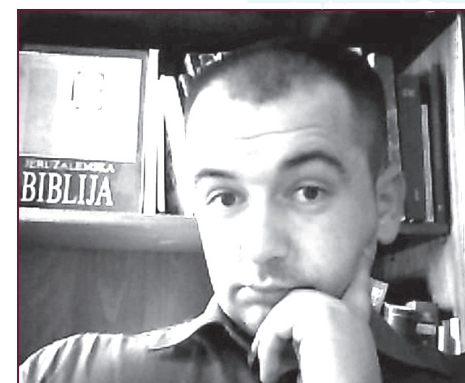
Jesmo li razmišljali što se događa kad mi jedemo – blagu- jemo običnu tjele- snu hranu? Pretvara se mrtvo u živo, stra- no prelazi u vlastito, tuđe meso postaje moje. Zato hrana koju jedemo nije samo «tankiranje» ili neki «kemijsko- fizikalni proces», već je to snaga da možemo živjeti i ći naprijed.

No, postoji jedno drugo jelo, a to je duhovna- božanska hrana. To je «živi kruh», to je sam Gospodin, koji nam se daje u bijeloj hostiji i u kaležu

vina. I kao što se zemaljska hrana pretvara i hrani naš organizam, tako i ovo duhovno jelo jača naš duhovni život.

Svi znamo što je to trans- fuzija. To je latinska riječ transfun- dere, a znači preliti ili pretočiti. To je pretakanje krvi iz jednoga organizma

nastavak na 9 str.

RELIGIJA

nastavak sa 4 str.

u drugi. Pričest, blagovanje Kristova tijela prava je transfuzija koja napu- njava naše srce i naše žile nebeskom snagom. Zato je sv. Ivana Orleanska, kad su je osudili na smrt, zatražila sv. pričest, a onda je sama skočila na lomaču.

Naš Pelikan – Isus Krist daje nam svoje tijelo – meso i svoju krv da ostanemo u životu – na nogama. Ako smo zahvalni darovateljima krvi, jer spašavaju tuđe živote, koliko li ćemo više biti zahvalni ovom Pelikanu koji je spasio čitav svijet – čovječanstvo, dajući posljednju kap iz svoga božanskog srca.

Prije nekoliko godina umro je kardinal Sjeverne Koreje Van Tuan. U zatvoru je bio 13 godina. Kako je izdržao? Križ je skrivao u sapunu da mu ga ne nađu komunisti, a svaki je dan govorio misu s tri kapi vina i kapljicom vode na svome dlanu. On veli: «Tako sam svaki dan mogao raširiti ruke, pribiti se na Isusov križ i piti s njime najgorči kalež. To mi je davalo snagu da izdržim i pobijedim.»

S Kristom se može sve izdržati. Njegovo tijelo i njegova krv daju nam snagu i jakost da možemo sve pobijediti i sve protivštine izdržati te konačno njemu u slavu doći. No, moramo mu biti i vječno zahvalni za njegovu posljednju večeru i krvavu ljubav velikoga petka.

vlč. Davor Luccela

FESTIVALUL VĂII CARAȘULUI

Ansamblul folcloric „Karașevska Zora” a participat și la cea de-a doua ediție a Festivalului Văii Carașului, desfășurat la Căminul Cultural din localitatea Grădinari (Kakovo), pe data de 18 octombrie 2009.

O biectivele acestei acțiuni cultural-artistice, organizată de către Centrul Județean pentru Conservarea și Pro- movarea Culturii Tradiționale Caraș-Severin și de către Primăria și Consiliul Local Grădinari, au fost promovarea valorilor și a folclorului din zona Văii Carașului.

La festival au luat parte 16 ansambluri folclorice și fanfare din Reșița, Oravița, Goruia, Carașova, Greoni, Ciortea, Răcășdia, Borlova, Borlovenii Vechi, Armeniș, Sichevița și Grădinari. La manifestări au asistat peste 500 de persoane, alături de componenții ansamblurilor partici-

pante, oficialități județene și locale și diverși invitați.

„Karașevska zora”, formația Uniunii Croaților din România, s-a remarcat prin ținută și prestanță la festivalul din Grădinari, fiind răsplătită cu îndelungi aplauze și cu o diplomă de merit din partea organizatorilor. În cadrul bogăției și varietății coloris- tice a folclorului bănățean s-a distins specificitatea folclorului croaților din bazinul carașovenesc, prezentat într-o suită folclorică de la legenda lui Petru – până la răsunetul tălăngilor în șuieratul vântului ce dogoare din înaltul muntelui Semenic.

Redacția

ÎNTÂLNIREA INTERNAȚIONALĂ A CORURILOR BISERICEȘTI A MINORITĂȚILOR

În zilele de 10-11 octombrie 2009, la Zagreb, a avut loc aniversarea a 25 de ani de la înființarea corului „Desiderium Čeznja” 1984-2009.

C orul Desiderium Čeznja își desfășoară activitatea în partea de vest a Zagrebului și colaborează de mai bine de 20 de ani cu coruri și parohii catolice din Austria, Slovenia, Ungaria, Bosnia-Herțegovina, Italia și România.

La spectacolul de gală al corurilor din Zagreb a fost invitată și Uniunea Croaților din România, reprezentată prin corul bisericii din Recaș „Laudate Dominum”. Alături de corul din Recaș, la întâlnirea din Zagreb, au participat și ansamblul „Koprive” din Ungaria, ansamblul folcloric „Antun Mihanović” din Croatia, corul bisericesc al parohiei Mjenovo din Austria și alții.

Corul din Recaș a fost din nou apreciat datorită profesionismului

arătat, cântând piese din repertoriu pe 4 voci. A doua zi, corurile reunite au cântat la slujba oficiată în biserică. Întâlnirea a fost de bun augur pentru toate corurile, prilejuind un veritabil schimb de experiență între formațiile participante.

Corul Laudate Dominum a

participat pentru a patra oară la fes- tivitățile din Zagreb. Se află în relații de colaborare cu corul Desiderium Čeznja din anul 2001, când, împreună cu coruri din Ungaria și Austria, a participat la întâlnirea de pregătire a corurilor minorităților croate.

Ivan Ianculov

LA PESCUIT CU DINGO

Trecuseră câteva zile de când venisem de pe Clisura Dunării și deja mă pregăteam pentru o altă aventură la pescuit, dar de data aceasta m-am hotărât să urc la munte, pe lacul de acumulare „Trei ape”.

Cum prin sat nu prea sunt pescari sportivi, decât unul singur și acela ocupat cu treburile gospodărești, eram nevoit să plec singur într-o lume pe care numai pescarii adevărați o pot înțelege.

Având biletul de voie de acasă, nu am ezitat nici un moment, singura problemă care nu-mi dădea pace, era aceea de a nu-l lăsa pe Dingo acasă. Dingo este câinele meu de vânatoare, îmi permit să-i zic „câine” deoarece a împlinit în urmă cu câteva zile vârsta de un an. Este de rasă, copoi ardelesc, îi place natura, egal dacă se află la vânatoare sau la pescuit.

Cele mai multe dintre ustensile și barca pneumatică au intrat în mașină, iar portbagajul era rezervat doar pentru Dingo.

Mi-am zis să plec pe la amiază, numai bine aveam timp să-mi fac bagajele, oricum urma să înnoptez la munte și să pescuiesc și a doua zi. Îmi luasem de acasă peștișorii vii precum: creietele, pietrarul și beldița. Cele mai mari speranțe mi le-am pus însă în arsenalul artificial: vobler, rotative și oscilante.

Am ajuns cu bine, iar lacul era aproape pustiu. Mi-am ales un loc cu mult pietriș și stânci, numai bun pentru șalău, dar mai ales aveam avantajul că puteam să vin cu mașina până-n malul lacului. Am instalat cortul, am adunat lemne de foc, am montat bețele la fix, cu montură de peștișor viu și am făcut o baie. Bineînțeles, Dingo m-a urmat până aproape de jumătatea lacului, după care ne-am întors în tabără ca să luăm o gustare și eu o bere. Apoi am umflat barca pneumatică, am luat bățul de spinning, trusa cu voblere și am pornit la „vânătoarea” de pești. Pe „compatriotul” meu l-am lăsat în tabără, fiindcă cineva trebuia să aibă grijă de bețe și de mașină.

Primul mal explorat de mine, cel cu umbră, mi-a adus câteva exemplare de clean destul de frumușei și doi șalăiași pe care i-am reținut numai pentru imortalizare. Nu puteam înțelege un lucru - ori era voblerul prea mare ori era șalăul prea mic.

În fine, trebuia să mă întorc în tabără deoarece focul pe care-l făcusem la plecarea de-abia mai scotea fum. Îmi era frică că o să rămân fără jar și nu aveam cu ce să-mi gătesc

cina. Oricum mă alesesem cu vreo 3 kg de clean, din acela nici prea mare nici prea mic. Mi-am pregătit cina, cu o țuică mică, am reînnoit bețele la fix și am hotărât să mă culc mai devreme ca să mă pot trezi dimineața la prima oră, pentru a-mi încerca norocul la vobler, bătând malul din barcă.

Zis și făcut, m-am trezit pe la ora 5:30 și m-am spălat pe față. Apa era numai bună de făcut baie, în schimb aerul din atmosferă era foarte rece.

Am încercat să-i dau de înțeles câinelui cum stă treaba, i-am dat de mâncare și m-am suit în barcă. Pe Dingo îl legasem lângă mașină, a stat cuminte atâta timp cât mă avea în vizor, după aceea și-a început recitalul de chiuit și lătrat. M-am întors imediat, deoarece îmi era frică să nu trezească lumea venită în vacanță și cazată la pensiunile din jurul lacului.

L-am băgat în mașină, i-am lăsat geamurile deschise de două degete și-am tras mașina într-un loc în care chiar dacă răsărea soarele să fie la umbră, deoarece aveam de gând să stau pe lac 2-3 ore.

Am ales locurile cu fundul pietros în speranța vreunui șalău, însă pierdusem vremea degeaba, iar când m-am deplasat la locurile cu clean, era prea târziu, aceștia se săturaseră deja și nu aveau chef de momelile mele artificiale.

Se făcuse deja ora 11 când am ajuns la tabără, mai mult ca sigur „colegul meu” de pescuit, Dingo, era foarte supărat pe mine, dar l-am con-

solat cu puțină mâncare, după care am făcut o baie împreună.

Uitasem să menționez, am prins 4 șalăiași cu bețele montate la fix cu peștișor viu, cărora nu le-am mai făcut poze deoarece m-am trezit după miezul nopții grație clopoțeilor montați pe vârful bețelor. Pe doi dintre ei nu i-am putut salva deoarece au înghițit prea adânc montura, iar pe ceilalți doi i-am eliberat în speranța că mă vor vizita din nou în anii ce vor urma.

Am decis să închei această aventură la munte din care m-am ales cu o grămadă de poze minunate, o baie în apa lacului, ceva pește pentru acasă și un nou coleg de pescuit. Pe acest lac mă voi întoarce cu siguranță în vara aceasta, dar aștept să vină ceva ploi ca să se tulbure puțin lacul, deoarece acum era prea limpede, iar șalăul, sperios cum este, nu prea a avut chef de înghițit voblere și twistere, a preferat mâncarea lui obișnuită și sigură de pe fundul lacului.

POČELA JE NOVA ŠKOLSKA GODINA

Čitatelji naše novine sjećaju se da smo o problemu školstva iz Ravnika pisali već u dva navrata.

U kratko, radilo se o nalogu rumunjskog Ministarstva obrazovanja po kome se zahtjevalo da se škole (misli se pretežito na ruralno područje) koje su imale po novim kriterijama nedovoljan broj učenika, premjeste u glavnu školu pripadajuće općine. Gimnazijalni ciklus ravničke škole bio je na meti tog naloga i Generalni inspektorat karaš-severinske županije odlučio je da za buduće bude premješten u Lupak. I tako je nastala

stavak10., članak 7.) zakon koji navodi da lokalna administracija može odlučiti održavanje jedne škole koja broji manje od 100 učenika ukoliko to želi. Ako bi se taj prijedlog prihvatio, općina Lupak bi trebala dalje informirati Ministarstvo radi odobrenja. Imajući to u vidu, vijećnici Zajedništva sastavljaju nacrt odluke (projekt de hotărâre) koji se odnosi na problem škole iz Ravnika, što bi trebao biti usvojen na DNEVNOM REDU (ordinea de zi) iduće sjednice mjesnoga vijeća

interese i želje.

Tjedan dana prije početka nove školske godine, unajmljeni traktor s prikolicom stiže u ravničku školu, pokuplja klupe (od petog do osmog razreda) i nosi ih u lupačku školu, ostavljajući tamošnje roditelje bez glasa. Kako bi se stvari „pojasnile”, lupački župnik, Marjan Tjinkul obavještava vjernike okupljene na nedjeljnoj misi da sutradan (ponedjeljak, početak škole) dolazi školski minibus koji će odvesti djecu u novo školsko odredište. Kako je bilo navješteno, školski minibus stiže u Ravnik i čeka da prebaci učenike u Lupak. Istovremeno stiže i profesor Radan koji savjetuje roditelje da ostave svoju djecu u Ravniku sve dok se stvari ne riješe. Roditelji i dalje pružaju povjerenje Zajedništvu i odlučuju da njihova djeca ostaju u Ravniku. U međuvremenu ZHR nastavlja svoju ofanzivu kod Generalnog inspektorata karaš-severinske županije kojemu, na temelju službenog odgovora ministru obrazovanja, zahtjeva da odluči kraj ove nezgodne situacije.

Tjedan dana nakon početka škole, (spomenimo samo da su za to vrijeme učenici V-VIII razreda pohađali školu bez nastavnika, jedino pod nadzorom roditelja, a uz potpunu nesuglasnost direktorice Marije Dragija), Inspektorat konačno šalje svoje profesore u Ravnik kako bi se nastava odvijala u normalnim uvjetima. Bila je to pobjeda odlučnosti, sloge i međusobnog povjerenja roditelja i Zajedništva koji su se zajedno uspjeli izboriti za prava naših učenika i u njihovom korist.

Daniel Lucacela

pobuna roditelja iz Ravnika. Oni su se obratili i lupačkome knezu i Generalnom inspektoru kako bi se odustalo od te namjere. Obojica su međutim tvrdili da se protiv tog naloga ništa ne može i da se nove uvjete moraju prihvatiti onakvi kakvi jesu. Roditelji se nisu dali smiriti pa su dalje tražili pomoć Zajedništvu. Profesor Radan šalje tada službeno pismo ministrici Ecaterini Andronescu u kojem joj iznosi opasnosti koje prijete našoj zajednici u slučaju da se taj novi zakon primjeni i u našim školama. Službeni odgovor Ministarstva glasio je da postoji odstupanje od ovog pravila (riječ je o zakonu broj 84/1995.,

općine Lupak. Lupački knez odstupa od zakona i lukavo premješta spomenuti nacrt odluke na RAZNO (diverse), točka koja nema obvezatni karakter, što je učinilo da glasanje lupačkih konsilijera koji su jednosložno odlučili nastavak gimnazijalnog ciklusa za školsku godinu 2009-2010. u Ravniku bude vrijedan nuli. Ministarstvo obrazovanja nije bilo obaviješteno da su vijećnici prihvatili navedeni nacrt odluke ZHR-a i sve ostaje kao da se ništa dogodilo nije. Bio je to niski udarac upućen našim vijećnicima, a što je najgore, našoj karaševskoj zajednici od strane onih koji su trebali braniti na sve moguće načine njezine

U RAVNIKU

PRVI RAZRED NA HRVATSKOM

Što se školstva tiče, moramo istaknuti još jednu uspješnu akciju koju je ZHR poduzeo zajedno s roditeljima učenika prvog razreda iz Ravnika.

Riječ je o prijedlogu da se osnuje nastava na hrvatskom jeziku za prvi razred početkom ove školske godine. U tom smjeru, ZHR je pokupio potpise šesnaest roditelja koji su pristali da im djeca budu učenici razreda s predavanjem na hrvatskom jeziku, jer sve do sada, u Ravniku se nastava od prvog do četvrtog razreda odvijala na rumunjskom jeziku. Te potpise zajedno s molbom za što hitnije odobrenje ovog prijedloga (budući da bi nova školska godina počimala

za dva tjedna kasnije) šalju se kod Školskog Inspektorata Karaš-Severinske županije. Službeni odgovor stiže relativno brzo i što je najbitnije, donosi pozitivnu odluku ovome zahtjevu. Odgovor zvuči da Ministarstvo obrazovanja pristaje da se nastava u prvome razredu osnovne škole vodi i na hrvatskom jeziku ukoliko postoji za taj razred kvalificirani učitelj govornik hrvatskog jezika ili, u slučaju da takve osobe nema, pristaje se da Zajedništvo Hrvata imenuje kompetentnu osobu, također govor-

Ipak, iako su bile ispunjene sve uvjete za odvijanje nastave, nastala je mala panika u redovima roditelja koji su bili privučeni u mrežu glasina da rumunjski jezik neće biti uopće prisutan u nastavi, što će, naravno, štetjeti učenicima koji taj jezik poznaju prilično slabo. Tako da od šesnaest roditelja podnositelja spomenutog zahtjeva, onih koji ostaju vjerni nastavi na hrvatskom budu još osam, dvojica njih sele se u međuvremenu van Ravnika, dok ostalih šest ponovno traže Inspektoratu da njihova djeca budu premještena na „normalnu“ nastavu rumunjskog jezika. Ova konfuzija trajala je čitavih dva tjedna u roku kojem su glavni predstavnici ZHR-a organizirali sastanke s roditeljima te djece i s Generalnim inspektorom kako bi razjasnili razloge tome čudesnome preokretu. Roditeljima se uspjelo objasniti da je rumunjski jezik po zakonu obavezan dio nastave, a da maternji jezik u nastavi će moći jedino doći u pomoć učenicima da bolje razumiju ono što se predaje u tjeku nastave nego kad bi se iste stvari predavale na rumunjskom.

U ovom trenutku hrvatska nastava prvoga razreda osnovne škole u Ravniku broji trinaest učenika, dok su roditelji četrnaestoga (od kojih je počela širiti se dezinformacija u vezi s rumunjskom jezikom) odlučili da njihovo dijete bude premješteno na rumunjsku sekciju, ali budući da takav razred više ne postoji u Ravniku, bit će zaista zanimljivo pratiti koju će odluku donijeti Inspektorat nevinome klinču.

nika hrvatskog jezika, koja bi preuzela ulogu učitelja sve do daljnjega. Zajedništvo predlaže domaću odgovornost Martu Aržogu za nastavnika, prijedlog koji je bio i po volji roditelja i izgleda da će biti i po volji Inspektorata (za vrijeme pisanja ovog članka, spomenuta gospođa nije dobila još službeni pristanak Inspektorata)

Daniel Lucacela

DOGAĐAJI

nastavak sa 1 str.

AMB. IVICA MAŠTRUKO

prostora koju je inače i posjetio u nekoliko navrata za vrijeme i na kraju mandata. Ukinuo je počasni hrvatski konzulat u Rešici zbog sudske kazne tadašnjega počasnog konzula i normalizirao je odnose ZHR i Veleposlanstva RH koji su bili zahlađeni nakon što je prijašnji ambasador Željko Kuprešak ukinuo novčana sredstva koja je ZHR zaradio na natjecanju kojega je raspisala hrvatska vlada.

U više je navrata donirao financijsku pomoć za potrebe škola na hrvatskom jeziku iz Rumunjske kao i nogometnim ekipama iz karaševske zajednice za kupnju sportske opreme.

Iza veleposlanika Maštruka ostaju stabilni i prijateljski bilateralni odnosi između Hrvatske i Rumunjske, bez otvorenih pitanja, a hrvatskoj zajednici u Rumunjskoj će zasigurno ostati u srcu i lijepom sjećanju.

ZASJEDANJE KOORDINACIJSKOG ODBORA

Na redovnom zasjedanju Koordinacijskog odbora Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj održanom 31.10.2009. godine u Središnjem sjedištu iz Karaševa članovi odbora su analizirali, između ostalog, novčane troškove Zajedništva do desetog mjeseca i jednoglasno odobrili prijedlog investicija do kraja ove godine.

U proteklih deset mjeseci Zajedništvo Hrvata je novčane troškove ulagao u parcijalno održavanje i organiziranje postojećih sjedišta, popravljjanje i održavanje opreme, za mjesečne plaće zaposlenika, za investicije i kupnju nepokretnih sredstava i za organiziranje i podržavanje raznih manifestacija kulturalnog, znanstvenog i sportskog karaktera. Djelomično je izmjenjen sadržaj investicija za 2009. g. ali ne i vrednost investicija. U ovoj godini dovršena je, između ostalog, otvorena scena i skladište iza scene, a do kraja godine ZHR namjerava napraviti projekt za izgradnju Centra za sportske djelatnosti i promoviranje etničkog specifičeta Hrvata iz Rumunjske. Također, odbornici su odobrili izradu projekta za uređenje parka u Tirolu i projekt za obnovu nekoliko nadgrobničkih spomenika u Keči, gdje je stanovništvo hrvatskog porijekla u stalnom opadanju i prijeti mu izumiranje.

Odbornici su se za vrijeme sastanka osvrnuli i na stanje školstva te situaciju maternjeg jezika u školama jedne malene i veoma osjetljive zajednice kao što je ova karaševska. Istaknuto je uspješno

nastavak sa 3 str.

pritiskovali i neki karaševski vijećnici PDL-a koji nisu se nikako mogli pomiriti činjenicom da Rimerov kafić privlači tako velik broj mušterije. Očigledno da je nevini inženjer ušao u jednu igru koja nije njegova jer, po riječima Rimerov, „prilikom uručivanja novčane kazne inženjer je djelovao izrazito nesigurno, te mi je predložio da novčanu kaznu platim bez obzira što nije utemeljena, jer ionako nije odviše visoka, samo da se stvari smire“.

Rimer, naravno, nije pristao na takav dogovor, ali niti je inženjer stao na pola puta. Da bi obrazložio novčanu kaznu za koju više nije bio siguran da je opravdana on je pozvao stručnjaka koji bi pomoću topografskih mjerenja ustanovio da je dio terase ipak na javnom prostoru. Samo što inženjer Bobar nema nikakve kompetencije za poduzimanje jednog takvog postupka nego je to trebala napraviti općina, s odo-

impliciranje Zajedništva Hrvata za uvođenje maternjeg jezika u svim našim školama i napor naše krovne organizacije za održavanje statusa ravničke škole, posebno nakon naloga rumunjskog Ministarstva obrazovanja prema kojemu su se škole s malenim brojem učenika trebale premjestiti u glavnu školu pripadajuće općine. Što se tiče ostalih mjesta gdje žive Hrvati, odbornici su odlučili da Zajedništvo poduzme potrebne korake za uvođenje maternjeg jezika u škole iz Tirola i Rekaša, ukoliko – razumje se – u tamošnjim školama ima učenika hrvatske nacionalnosti koji bi to i htjeli.

Naposlijetku, prof. Radan, predsjednik Zajedništva Hrvata i zastupnik u rumunjskom parlamentu, prezentirao je odbornicima i pozvanicima novonastalu situaciju na rumunjskoj političkoj sceni nakon raskida koalicije PDL-PSD i nakon što je parlament izglasao nepovjerenje vladi premijera Emila Boca. Prof. Radan je mišljenja da politička kriza i vrtoglava borba za vlast uoči predstojećih predsjedničkih izbora zadnje su stvari koje ovoj državi trebaju i neminovno guraju državu u još veću ekonomsku krizu.

Uredništvo

brenjem karaševskog kneza. I sada općina mora platiti topografa s otprilike 3.000 leja, novcima iz vlastitog budžeta.

Unatoč svih napora inž. Bobara da se stvar riješi mirnim putem, administrator kafića nije platio kaznu, već je uložio žalbu županijskom sudu u Ričici. Taj čin je naveo vijećnike karaševskog PDL-a i PNL-a da

pokrenu postupak prema kojemu bi se prostor kojega je Zajedništvo koncesionirao 1999. g. svede samo na površinu koju zauzima zgrada ZHR i otvorena scena. To je prava samovolja nezakonit postupak odlukom vijećnika koji samo zakon ne poznaju. A ono što je najgore, tajnica mjesnog vijeća, g. Marija Vernika, potvrđuje tu nezakonitu odluku kao zakonitu.

Uredništvo